

Faunoidit

PIRAIJA- KUISKAAJA

Annukka Salama

WSOY

Annukka Salama

**PIRAAJA-
KUISKAAJA**

**Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki**

Kiitos WSOY:n kirjallisuussäätiö

Biologian kysymykset ja mallivastaukset sivulla 118 ovat Biologian valtakunnallisesta yhteisvalinnasta, 2012.

© Annukka Salama ja WSOY 2013

ISBN 978-951-0-39747-3

Painettu EU:ssa

Katriinalle

joka näkee musiikin aaltona ja aallot musiikkina

Rohkeus, uhrautuminen, määrätietoisuus, sitoutuminen,
sitkeys, intohimo, lahjakkuus, kantti.

Niistä on pienet tytöt tehty, hitot sokerista ja mausteista.

– Bethany Hamilton, *Soul Surfer*

Nahkahihnoista roikkuvat lasimedaljongit helisivät kuin tuulikellot, kun Eden käveli kojun ohi. Hän kohotti etusormensa ja työnsi lippiksen takaraivolleen. Hiki norui ohimoa pitkin karpaloina ja karkasi merensinisen delfiinitatuoinnin yli kaulalle.

Olipa röyhkeä metsästäjä, Eden ajatteli ja pysähtyi markiisin alle. Varjossa ei ollut juuri viileämpi, Andamanienmeren trooppinen ilmasto tukahdutti suomalaisen säähän tottuneen talvellakin. Batiikkihuivi, jonka Eden oli sitonut lanteilleen oli liimautunut niin tiukasti ihoon kiinni, ettei sekään heilunut tuulessa.

Sandaalit lätkähtivät valkoiseen rantahiekkaan, kun Eden päästi jalkineet käsistään tutkiakseen lasisia loukkuja kunnolla. Telineistä roikkui erilaisia faunoidipyödyksiä; harppuunoita, verkkoja ja lassoja, myyntipöydällä oli laaja valikoima sinertäviä, kierrekorkillisia lasitölkkejä.

Myyjä oli hampaaton kalastajaukko, jonka sormet tärisivät. Uurteinen iho oli tumma, ja tyyppi oli juuri sellainen kuivan kesän orava kuin miltä laihat papparaiset usein näyttivät. Varpaanvälit kasvoivat varmaan sammalta. Äijä tuskin jaksoi itse enää metsästää, Eden ajatteli ja juokсутti sormiaan lasiriipuksissa. Ne helisivät niin kauniisti, että oli vaikea uskoa millaisia tappotarkoituksia varten medal-

jongit oli puhallettu. Riittäisiköhän faijan huumorintaju, jos hän veisi sille lasisen miniloukun tuliaisiksi saarelta?

Eden kumartui nostamaan flip-flopit maasta, kun myyjä hymyili hänelle ikenet näkyen. Olento ei ollut lainkaan pelottava, enintään ehkä sääliittävä, mutta Eden veti silti läpsyt jalkaansa ja päätti etsiä veljensä. Oleskelu samassa saassa metsästäjän kanssa ei ollut järkevää, oli ukko siten kuinka ikäloppu tahansa.

Eden nosti helmaansa noustessaan portaat ylös rantabulevardille. Varpaankynsien turkoosi lakka peittyi hetkessä katupölyyn ja näytti ihan vaaleanharmaalta. Hän kaivoi kännykän rantakassistaan ja huiski sen puhtaaksi hiekasta. Kello oli kaksi, vielä puoli tuntia sovittuun lähtöön. Aurinko porotti kookospalmujen lehvästön läpi, ja Eden veti lipan takaisin silmilleen. Hän puri huultaan ja pyöritti kulmakorujaan. Puhelin ehti hälyttää kolme kertaa ennen kuin Nemo vastasi, tasan samalla hetkellä kun Eden sai veljeen näköyhteyden. Faunoidi nojasi rantakahvilassa baaritiskiinkin ilman paitaa ja pureskeli hammastikkaa selkä kauppakujalle päin. Nemo oli tavattoman ylpeä lapaluittensa päälle tatuoidusta pahalaisrauskusta, jonka häntä ulottui selkärankaa pitkin veljen vyötärölle asti.

Eden katkaisi puhelun ja työnsi luurin takaisin kassiin kävellessään. Hän hengitti ruuhkassa suunsa kautta. Ihmiset tuoksuivat liian intensiiviselle, makealle elämälle. Muhevalle, metalliselle verelle. Isä väitti ettei verta voinut haistaa, mutta Eden oli varma, että hän haistoi pieninkin viillon. Ja kolikoiden haju! Jengillä oli kumma harhakäsitys siitä, miltä metalli tuoksui. Tosiasiassa koskematon kupari, messinki tai rauta ei tuoksunut juuri miltään, vaan kolikoiden haju oli peräisin ihmisestä itsestään. Rau-

ta ja hiki reagoivat keskenään, ne nostivat rasvasta esiin yhdisteitä, jotka tarkkanenäiset haistoivat metallisena. Verenä.

Hajuaististaan huolimatta Eden ei ollut faunoidi, sillä työt eivät olleet koskaan. Sen tiesi varmaksi siitä, että hän ei tiennyt voimaeläintään. Edenillä oli joitain aavistuksia, mutta ei hän ollut satavarma, kuten Nemo oli jokikameleontistaan. Ehkä barrakuda, piraija tai jokin erikoinen hai kuten merienkeli? Mutta vesielementtiä hän ainakin oli, kuten isänsä ja veljensä, jotka kiusoittelivat häntä aina arvuuttelemalla Edenin voimaeläimeksi merimakkaraa, molukkirapua tai megalodonia, maailman kammottavinta merihirviötä, jonka fossiileita oli ikinä löydetty.

Nemon huulikoru kilahti lasia vasten, kun veli kallisti isoa kolpakkoa ja heilautti puhelimensa pöydälle pyörimään. Luuri pyöri hyrränä vielä silloinkin, kun Eden nojasi kyynärpänsä tiskiini ja tilasi pullovettä.

”Mikä boogie?” Nemo kysyi ja kolautti tuoppinsa pöytään.

”Semihuono. Täällä on metsästäjä. Muutettaisko aikataulua ja häivyttäis seuraavalle saarelle heti?”

Nemo nosti tuopin takaisin huulilleen ja tyhjensi sen kolmella äänekkäällä kulauksella. Hän löi lasin pöytään ja nappasi pyörivän puhelimen löysien surffishortsiansa tasakuun.

Eden maksoi vetensä ja työnsi pullon olkalaukkuun. Hän nuuhkaisi sormiaan kolikoiden käsittelyn jälkeen. Vieraan ihmisen haju oli pistävä. Hän kääntyi lähteäkseen mutta törmäsi nenä edellä Nemon hikiseen selkään.

”Helvetti”, Eden kuiskasi ja korjasi laukkunsa hihnan pään yli tukevampiin asemiin. Lippis putosi terassin maa-

lattialle, mutta Eden ei kumartunut nostamaan sitä. Metsästäjäpappa seiso i kymmenen metrin päässä ja tuijotti heitä silmät sirrillä. Sillä oli seuraa. Nuori kalastajapoika näytti ihan gasellilta ja osasi juosta varmasti vaarallisen paljon lujempaa kuin hampaaton, ikivanha ukko.

”Nähdään veneillä”, Eden kuiskasi. ”Ei ne mua halua, mä voin harhauttaa ne.”

”Etkä harhauta”, Nemo sihahti yhteen puristettujen hampaiden läpi ja tarttui Edeniä ranteesta. ”Mun takia et uhraudu.”

”Juokse!” Eden huusi, kun murina karkasi nuoren metsästäjän rinnasta. Eikä. Se oli nälkäinen kuin mikä.

Eden kieräytti jalkansa bambuidan yli Nemon perässä. He syöksivät kojujen ahtaista väleistä kadulle, väistelivät ihmisvilinää ja suuntasivat rantaan. Koiran oksennuksen värisiä havaijipaitoja tarttui mukaan ja satoi hiekalle, kun he oikaisivat turistivaatekojun läpi. Eden vilkaisi taakseen ennen kuin kiersi hedelmäkärryn ja kiepsahti veljensä kannoilla poikkikujalle. Valtava määrä kookospähkinöitä valah ti kärriystä kadulle, vaikka he tuskin hipaisivat kuormaa. Hedelmät kumisivat kuin keilapallot levitessään hiekalle.

”Nyt”, Eden sähähti Nemolle ja kiritti vauhtiaan. Sandaalit sinkoutuivat hänen jaloistaan ja pöllähtivät hiekkään. Eden puri hampaat yhteen ja nosti helmojaan, jatkoi juoksua paljain jaloin. Hän näki sivusilmällä kuinka Nemo painui graffiteilla töhrittyyn betoniseinään kiinni ja katosi näkyvistä.

Eden hypähti ruostuneen polkupyörän yli ja hymyili juostessaan. Hän hidasti askeliaan, jotta metsästäjät ehtisivät nähdä hänet varmasti ennen seuraavaa mutkaa. Syke hakkasi hulluna ohimoilla, kun hän kuuli murinaa

takaansa ja kiritti taas vauhtiaan. Eden kumartui joustavan napsahduksen kuultuaan. Musta verkko singahti korvan vierestä ja ropsahti hiekalle.

Eden ylitti ruuhkaisen kadun sivuilleen katsomatta ja jäi melkein tuk-tuk-mopon alle. Hän syöksähti punaiseen muovikatokseen kiinni ja heilautti itsensä riksan kyytiin. Koristehapsut heilahtivat, kun koko kottero horjahti. Kuski kirosi, muttei luojan kiitos pysähtynyt. Eden työnsi rutatun setelin ajajan kouraan ja hyppäsi kyydistä, kun skootteri pysähtyi muutaman mutkan kuluttua suojielle.

Hän syöksyi ruuhkaan ja kiersi korttelin, pujotteli poikkikaduilla ennen kuin juoksi rantabulevardille. Jalat lipeivät alta, kun Eden liukui rinnettä paperilyhdyillä koristeltujen kumiviikunapuiden välistä rannalle. Hän kyykistyi hetkeksi tasaamaan hengitystään ja korjaamaan bikinien yläosaa juoksun jäljiltä. Askeleet upposivat kuumaan hiekkaan, kun hän jatkoi matkaansa. Maitohapot nousivat polttelemaan reisiä, huohotus korvensi keuhkoja. Eden kaarsi vedenrajaan ja hölkkäsi rantaviivaa pitkin askeleet lätisten. Pitkähäntäveneiden köydet muodostivat matkalle aitoja, joiden yli Eden hypähteli juostessaan. Pui-sissa veneenrotiskoissa oli äänekkäästi ruksuttavia traktorinmoottoreita virranlähteinä, ja ilmassa haisi bensiini pistävänä kuin huoltoaseman pihassa. Nemoa ei näkynyt missään.

Eden pysähtyi venerivin päähän. Hopeanvalkoiset letit lennähtivät olan yli ja lätkähtivät selkään, kun hän kiepsahti ympäri. Hän juoksi venerivin päästä päähän uudelleen ja pysähtyi sitten tasaamaan hengitystään. Oli niin eksynyt olo, että mahan pohjalla tuntui muljahtavan jottain ympäri. Paniikki levisi vatsasta sormenpäihin ja sai

Edenin keinuttamaan painoan levottomana jalalta toiselle. Missä Nemo oli?

Damn it. Hän joutuisi palaamaan samaa reittiä takaisin, suoraan kohti metsästäjiä. Oli ruuhka-aika ja liikenteen meteli surisi korvissa, kun Eden nousi viikunoiden välistä kadulle ja pyörähteli itsensä ympäri tarkkaillessaan ympäristöään. Sydän hakkasi lujaa kylkiluita vasten, eikä Eden kuullut ajatuksiaan. Hän tiedosti ainoastaan puuskuttavan hengityksensä, joka puristi rintaa.

Vastaantulijat katsoivat häntä suurin ruskein silmin ja hymyilivät, kun Eden etsi katseellaan veljeään. Ympäristö tuntui pyörivän. Suomipojan vitivalkoinen, auringon polttama tukka erottuisi kyllä väkijoukosta. Se heiluisi yli päätä korkeammalla luonnostaan paljon lyhyempiä aasialaisia.

Eden pujahti pikkukujalle ja henkäisi, kun joku tarttui häntä lopultakin käsivarresta ja repäisi varjoon roskalavan taakse.

”Nemo”, Eden puuskahti ja pyörähti ympäri. Hän kiljahi metsästäjän kämmentä vasten, mutta huuto vaimeini laihoihin sormiin. Eden maistoi merisuolan, sitruunan ja kalan karhealta iholta, kun hänet pakotettiin tiiliseinästä vasten. Kalastajan toinen käsi painui hänen kurkulleen. Vanhuksen pupillit olivat jalkapallon kokoiset, ja silmät olivat kujan omituisissa värivaloissa kuin peilit, pedon silmät, joiden lasiaisissa saalis näki oman kuvajaisensa viimeisen kerran. Tässäkö tämä sitten oli, Eden ajatteli ja katsoi omaa heijastustaan silmiin. Hänen viimeinen ajatuksensa tämän maan päällä tulisi olemaan, että hän näytti ihan kalalta. Silmät eivät räpsyneet paniikissa lainkaan.

Yhtäkkiä kuvajainen katosi. Metsästäjän mustat silmät pyörähtivät ympäri ja paljastivat pelkkää valkoista silmämunaa, kun jokin nytkäytti vanhuksen vartaloa. Luisevat sormet muuttuivat rennoiksi, ja ote putosi Edenin kaulalta. Kalastajan vartalo kuulosti ihan perunasäkiltä mätkähätäessään painavana maahan. Musta verilammikko levisi hetkessä hiekalle ja kasvoi kamalaa vauhtia. Nemo seiso ruumiin takana. Veli riiputti valtavaa vesuria kädessään, sellaista jolla hakattiin katukeittiöissä kookospähkinöitä auki. Terästä valui verta kadulle, ja jostain kuului lapsen itkua.

”Voi taivas, mitä sä menit tekemään”, Eden henkäisi ja huusi mukana, kun nainen alkoi kirkua kadun toisella puolella.

Unna hymähti ja puhalsi kuparinväriset kiharat silmillään. Hän laski kämmenensä jumppasalin parketille tyttöjen katseista välittämättä ja ryhtyi punnertamaan, kun liikunnanmaikka puhalsi pilliinsä. Pienet roskat pistelivät sormien alla, ja pöly tanssi lattialla Unnan hengityksen tahdissa. Alas mennessä veto nenän kautta sisään, ylös noustessa tiukka puhallus ulos.

Unna tuijotti kullankärisiä pisamia ranteissaan. Villikiharat pomppivat punnerrusten tahdissa kasvoilla ja alkoivat liimautua ohimoille.

Unna oli käynyt Sumunkurun lukiota kolme kuukautta, eikä yksikään luokkakavereista ollut puhunut hänelle Joonea lukuun ottamatta kertaakaan. Hänet oli jostain syystä eristetty täysin, aivan kuin pernaruttopotilas. Ru-

fus epäili, että kohtelu johtui jostain omituisesta feromonista, jota Unna maailman ainoana faunoidityttöinä eritti. Kemiallisesta signaalista, joka sai miesten pasmat sekaisin ja naisten kilpailuvietit heräämään. Aivan sama mistä syrjintä johtui, mutta mykkäkoulu oli niin kamalaa, että Unna jaksoi sietää sitä vain ja ainoastaan Joonen ansiosta. Joone oli Rufuksen faunoidikämppeä, maailman makein indierokkari ja Unnan ystävä, joka oli tällä hetkellä ihan guruna musiikin tunnilla, mutta odottaisi häntä koulun jälkeen etupihalla niin kuin joka päivä.

Unna työnsi itsensä pystyyn ja asteli reippaasti köysille, kun pilli soi vaihdon merkiksi. Kiipeily voitti punner-tamisen sata-nolla. Paksu hampupunos tuntui karhealta reisien välissä, mutta Unna oli silti haltioissaan kuin pikkulapsi karusellissa. Olo oli irtonaisempi kuin puuhun kii- vetessä, koska naru pääsi tekemään pientä kierto liikettä ja Unna huojui ilmassa. Hän siirsi käsiään ja ponnisti jaloillaan. Siirsi jalkojaan ja ponnisti käsillään. Huojunta väheni, mitä ylempäs hän pääsi.

Olikohan Joone jo pihalla, Unna mietti. Opettajat saattoivat lopettaa perjantain kunniaksi tunnit muutaman minuutin etuajassa, mutta ei Karpaasi, liikunnan niuho naisope, joka vihelsi taas pilliinsä vaihdon merkiksi. Amatsoni oli ollut edellisessä elämässään ampumahiihtäjä, ja löytänyt nyt uuden elämäntehtävänsä heidän räikkäimisestään.

Sen voimaeläin oli aivan varmasti sotanorsu, Unna mietti ja hätkähti, kun hänen päälakensa törmäsi hallin kattoon. Hän oli silpannut ajatuksissaan ylös asti, melkein kymmenen metrin korkeuteen ketterästi kuin pieni orava. Hitto soikoon häntä tuijotettaisiin taas, Unna ajatteli

ja lähti liukumaan alas. Kämmeniä poltteli, joten hän pudottautui jo parista metristä lattialle ja kierähti ukemilla rekkitangon luo.

Unna vilkaisi ylös ja irvisti. Punaiseksi maalattu leuanvetotanko oli niin korkealla, että kurssin pisimmät mallihongankolistajatkin joutuivat hyppäämään sinne. Vähänkö noloa, jos hän ei ylettyisi tankoon loikkaamallakaan. Unna oli puhtaasti luokan pienin, kuten hän oli ollut joka ikisellä elämänsä luokalla ja tulisi aina olemaan.

”Oravainen”, Karpaasi huusi ja läiskäytti kätensä yhteen. ”Antaa palaa, ei tässä koko päivää ole aikaa.”

Unna kyykistyi ja laski kädet reisilleen ottaessaan vauhtia. Hän ponnisti ja venytti vartalonsa äärimmilleen. Unnan refleksit terävöityivät, ja aika tuntui pysähtyvän, kun hän lähti lipumaan ilman halki. Liike hidastui, mitä lähemmäs rekkiä hän pääsi. Unna kurotti sormensa niin pitkälle kuin pystyi ja ähkäisi, kun liike vaihtoi suuntaa ja putoaminen alkoi. Eikä.

Unna koukisti polviaan ja laski kätensä alas valmistautuessaan tömähdykseen. Ympäriä kuului naurua, kun Unna kyykistyi lattianrajaan asti pudotessaan. Hän heilautti kätensä suoriksi eteen ja säilytti tasapainonsa.

Kuuma veri sykki kaulavaltimoita pitkin poskiin poltelemaan, kun hän suoristi itsensä. Luokkakaverit olivat lopettaneet omat suorituksensa kesken ihan varta vasten nauraakseen hänelle. Ihanaa porukkaa.

”Onnetonta Oravainen”, maikka huusi. ”Tankoon ja heti, tai jäädään koko porukka koulun jälkeen opettamaan Oravaiselle leuanvetoa.”

”Mutta...”

”Ei mitään muttia!” Karpaasi karjui ja läimäytti tapansa

mukaan kädet yhteen. Kolmasluokkalaiset nauroivat kippurassa ovien luona, kun Unna vilkuili naama korvia myöten tomaatinvärisenä ympärilleen. Hän voisi kasata step-pilauodoista pinon ja kiivetä niitä pitkin, mutta siinä kes-täisi vaikka kuinka kauan. Unna tuijotti rekin metallisia tukipylväitä. Ne näyttivät aika liukkailta. Olisiko liian yli-luonnollisen näköistä kiivetä tankoa pitkin ylös?

”Liikkeelle Oravainen!” ope huusi ja sai Unnan säpsäh-tämään. Hän nappasi tolpasta kaksin käsin kiinni ja kier-si säärensä pylvään ympärille samalla tavalla kuin köy-den. Pari ponnistusta, ja hän roikkui rekistä vastaanotteella kaksin käsin. Ensimmäinen veto oli aina hankalin, Unna tiesi ja jännitti hauksiaan. Hän ojensi leukansa tangon yli ja pudottautui seuraavaa vetoa varten käsiensä va-raan. Helppoa kuin heinänteko, Unna ajatteli ja veti toi-sen leuan.

”3... 4... 5... armeijaleukoja Oravainen, eikä mitään hui-jausta!” opettaja karjui alhaalla. ”Laske kädet suoriksi ja hartiat rennoiksi vetojen välillä! 6... 7...”

Mitä väliä millä tyylillä hän veteli, koska vertailukoh-detta ei ollut. Kukaan muu tytöistä ei saanut yhtäkään leukaa, ja silti ne nauroivat mahat kippurassa, jos Unna epäonnistui. Unnalla oli porukan lyhimmät jalat, mut-ta kukaan ei voittanut häntä juoksussa. Eikä uinnissa. Ei edes pituushypyssä, vaikka mehiläiskuningattarilla oli niin pitkät sääret, että ne pystyisivät astumaan varmaan kuuhun asti. Silti maikka oli antanut Unnalle viime jak-sossa liikunnan numeroksi kahdeksan. Siis onnettoman kahdeksikon.

Koululiikunta oli muutenkin aivan järjettömällä taval-la järjestetty. Kapteenit, eli luokan kuningattaret jakoivat

porukan tunnin alussa kahtia, ja Unna tiesi liiankin hyvin sen filiksen, miltä tuntui olla aina se viimeisenä valittava hylkiö. Liikuntatuntien nokkimisjärjestyksellä ei ollut mitään tekemistä taitojen tai kunnan kanssa, se oli pelkkää kiusaamista koko touhu.

Mitähän se sama, typerä kilpailumentaliteetti olisi tehnyt muissa aineissa jengin opiskeluhaluille? Kuinka kohdalokasta olisi, jos myös äikän tuntien alussa tehtäisiin sama jako? Hitaimmat lukijat valittaisiin aina vikana ja nolattaisiin joka tunti. Koko luokka huutaisi kiri kiri, kun viimeinen lukihäiriöinen tavaisi novellia naama punaisena loppuun.

”...47 ...48 ...49 ...50! Riittää Oravainen!”

Lihaksissa oli reilusti virtaa jäljellä, joten Unna kiepautti huvikseen jalat kattoa kohti ja ponnisti itsensä rekin päälle suorille käsille. Hän käänsi vastaotteen myötäotteeksi ja kiepautti itsensä ensin jättiläisellä tangon ympäri ja sitten voltilla alas. Lattia tuntui vakaalta tömähätäessään jalkojen alla. Unna hymyili.

Salissa oli omituisen hiljaista, kun hän suoristi itsensä. Kukaan ei nauranut enää, kaikki tuijottivat vain hiljaa.

Unna hieraisi kasvojaan ja huokaisi helpotuksesta, kun kello soi piristen ja herätti ympäristön takaisin henkiin.

2

Peltimuki piti räminää, kun korkosaapikkaisiin ja lateksiminariin pukeutunut nainen veti astiaa kaltereita pitkin. Eden tuijotti vihreää irokeesiksi tupeerattua tukkaa ja mimmin vyöllä roikkuvaa höyhenpuuhkaa. Boa heilauteli lanteilla askelten tahdissa, jotka olivat niin liioiteltuja, että naisen lonkat näyttivät olevan irti. Häkkilinnun rennosta olemuksesta saattoi vetää johtopäätöksen, ettei tainnut olla neidin ensimmäinen vierailu kyseisessä laitoksessa.

Eden istui putkan nurkassa ja räpläsi korujaan. Siinä meni tovi, kun hän kiersi jokaista tappia, rengasta ja palloa kasvoissaan kokeillakseen, että lukot olivat kunnolla kiinni. Eipä täällä tähdellisempääkään tekemistä ollut, Eden ajatteli ja veti jalkansa rintaa vasten koukkuun. Liian tiukalle säädetyt käsiraudat olivat jättäneet mustelmat hänen ranteisiinsa. Ruhjeita ei pystynyt näkemään suurten, meriaiheisten tatuointien takia, mutta hän tunsu hierymät. Betoninen lattia kivisti takapuolta ja hänellä alkoi olla aivan jäätävä pissahätä. Eden puri huultaan ja vilkaisi seinän viereen muurattua wc-istuinta. Hän laskisi vaikka alleen mielummin kuin käyttäisi sitä kaikkien nähden.

Nemo istui kalteriseinän toisella puolella ja vihelteli. Ilmeisesti rakennuksessa ei ollut yhtään faunoidia, koska

jätkä otti tilanteen ihan älyttömän lunkisti. Kameleontti omaksui ympärillä olevien faunoidien ominaisuuksia aina kymmenen metrin säteeltä, ja ruuhkassa voimat vaihtelivat joskus kuin yökerhon strobovalot. Silloin Nemo kiristeli hampaitaan ja kiroili hiljaa. Päinvastoin kuin nyt.

”Mikä sua hymyilyttää?” Eden mutisi. ”Etkö jaksa odottaa, että pääset nostamaan saippuaa suihkun lattialta?”

”Relaa”, Nemo sanoi ja lopetti viheltelyn. Veli nousi seisomaan ja pudisteli shortsejaan. ”Ei me täällä niin kauan jouduta olemaan.”

Eden veti itsensä myös jaloilleen, kun harmaaseen univormuun pukeutunut mies saapui avainnippua ravistellen. Vartija komensi kanarialinnun kauemmas kaltereista ja avasi oven.

”Teidän takuunne on maksettu”, vartija sanoi thain kielellä ja nyökkäsi sisaruksille. Molemmat huokaisivat helpotuksesta, kun kalteriovet sulkeutuivat heidän takanaan. Vapaus viilsi vatsaa. Jihaa.

”Isän pienet ylpeydenaiheet”, Kristoffer nauroi aulassa ja levitti kätensä halaukseen. Eden vilkaisi faijan vaaleita, suoraan prässistä tulleita pellavavaatteita. Hän tarvitsisi yrttikylvyn ja merisuolakuorinnan ennen kuin voisi harkita edes kättelevänsä isää.

”Onko pakko vittuilla?” Eden mutisi ja antoi isän vetää hänet syliinsä. Huomionosoitus oli harvinaista herkkua, äijä oli yleensä sulkeutunut kuin simpukka. Mies tuoksui rommilta ja partavedeltä.

”Olin sopivasti pöytäseurueessa, jossa oli lakimies”, Kristoffer sanoi ja päästi Edenistä irti. ”Herra Milton lupasi hoitaa teidän tapauksenne.”

Teräväpiirteinen mies ojensi sisaruksille heidän omai-

suutensa, joka oli pakattu läpinäkyviin pusseihin. Eden heilautti virkatun kassin olalleen, ja Nemo veti vaellus-sandaalit jalkaan. He pudottivat muovikassit paperikoriin ja tuijottivat lakimiestä. Terävä hyenamainen nenä, korkeat poskipäät, kulmikkaat olkapäät, kapeat sormet. Tyyp- pi puhkaisisi pomppulinnan sekunnissa, Eden ajatteli, kun herra Milton kätteli pikaisesti heitä molempia. Kave- rin puku näytti sen sorttiselta, että sen arvolla voisi ruok- kia kokonaisen kehitysmaan.

”Paikallinen voimaeläinvaltuutettu sai vedettyä tei- dän juttunne pois näiltä... tavallisilta ihmisiltä”, herra Mil- ton sanoi ja madalsi ääntään. ”Faunoideille tämä on ihan rutiinihomma, menee itsepuolustuksen piikkiin. Me ta- paamme kuulustelussa ensi kuussa.”

Hyeena heilautti kättään heille ja solisi thain kieltä var- tijoille harppoessaan metallinpaljastimen läpi laitokselle.

”Mutta. Koska te olette alle 20-vuotiaita, asia pitää hoi- taa kansainvälisessä voimaeläinvaltuustossa”, isä sanoi ja naputti puhelintaan samalla kun he kävelivät liukuovien läpi pihalle. Yö tuli lempeänä iholle, ja kaukana pimeydes- sä kuului meren hiljainen henkäily. ”Varasin lennot kotiin ylihuomiselle.”

”Eikä”, Eden monkui. ”Me ei ehditty nähdä yhtäkään leopardihaita.”

”Eiköhän vankilareissussa ollut tarpeeksi adrenaliinin nostatusta tälle matkalle”, Kristoffer nauroi.

Eden hymähti. Hän sulki silmänsä ja näki mielessään aaltoja, jotka vaahtosivat valkoisina sinistä taivasta vas- ten. Vapaasukelluksen vuoksi he olivat fajian duunimat- kalle ylipäätään lähteneet. Ei tarvinnut olla mikään hullu adrenaliinin orja nauttiakseen hain näkemisestä. Ja nyt